

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uoou.cz, www.uoou.cz

Čj. SPR-5638/09-94

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a podle § 52 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, rozhodla podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015 se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v souvislosti s provozováním kamerového systému byla zahájena oznámeními Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) dnem doručení obviněnému XXXXXX (dále jen „obviněný“), a to dne 12. října 2009 a 2. prosince 2009. Dne 7. prosince 2009 správní orgán rozhodl usnesením zn. SPR-5638/09-27, že se řízení spojují ve společné řízení. Podkladem pro správní řízení byl kontrolní protokol zn. INSP2-6246/08-15 ze dne 16. června 2009, který byl pořízen inspektorem Úřadu Ing. Janem Zapletalem na základě kontroly provedené u obviněného ve dnech od 10. února 2009 do 15. června 2009, spolu se spisovým materiálem pořízeným v rámci kontroly. Podkladem pro zahájení správního řízení bylo dále rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009.

Správní orgán prvního stupně dne 1. února 2010 vydal rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34, ve kterém bylo shledáno porušení § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb., za což byla obviněnému uložena pokuta ve výši

20.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí podal obviněný dne 18. února 2010 rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu jako odvolací orgán rozhodnutím čj. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010. Napadené rozhodnutí bylo ve výrokové části upřesněno, resp. změněno tak, že za slova: „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“, se vložila slova: „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“. Výše sankce zůstala nezměněna.

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal obviněný správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem č. j. 5 A 166/2010-48 ze dne 24. října 2014 rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu čj. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Hlavní hmotněprávní výtkou bylo, že kamerový systém byl posuzován jako celek, zatímco podle názoru Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se měl Úřad zabývat jednotlivě každou kamerou z pohledu zákona č. 101/2000 Sb.

Následovalo nové rozhodnutí předsedy Úřadu čj. SPR-5638/09-64 ze dne 11. prosince 2014 o výše uvedeném rozkladu. Tímto rozhodnutím bylo rozkladem napadené rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Správním orgánem prvního stupně bylo rozhodnutím čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015 opět shledáno porušení § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb. Opětovně proto byla obviněnému uložena pokuta ve výši 20.000 Kč. Uvedených správních deliktů se obviněný dopustil jako správce osobních údajů v souvislosti s provozováním kamerového systému tvořeného 7 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu v období od 16. srpna 2008 do 15. června 2009, tím, že shromažďoval osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, tedy osobní údaje, které neodpovídaly stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení deklarovaného účelu, jímž je ochrana majetku obviněného, a to bez souhlasu dotčených osob (výrok I.), tím, že zpracovával osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, a to bez jejich souhlasu (výrok II.) a tím, že neposkytl dotčeným subjektům údajů, tj. všem osobám pohybujícím se v prostorách monitorovaných kamerovým systémem obviněného, informace o provozu kamerového systému v rozsahu stanoveném zákonem, když pouze instaloval štítky s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, XXXXXX“ na obvodových zdech domu (výrok III.).

Obviněný podal dne 12. února 2015 proti tomuto rozhodnutí rozklad, v jehož rámci uplatnil námitku podjatosti proti externím členům rozkladové komise. Rozklad byl zamítnut

rozhodnutím předsedy Úřadu čj. SPR-5638/09-78 ze dne 30. března 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 31. března 2015 a které obviněný napadl žalobou u městského soudu.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vázán, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

Předně konstatoval městský soud, že neshledal důvodnou námitku zmatečnosti napadeného rozhodnutí, neboť to bylo vydáno v souladu s ustanovením § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (pozn. ve znění účinném v době vydání rozhodnutí).

Dále městský soud uvedl, že důvodnou není ani žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť nevyplývalo, že by se některou rozkladovou námitkou předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Ohledně postavení členů rozkladové komise pak odkázal městský soud na svůj rozsudek ze dne 30. října 2012, č. j. 6 A 146/2012-103, kde konstatoval, že jestliže rozkladová komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednájí a rozhodují. Městský soud též neshledal důvodnou námitku obviněného, že ti členové rozkladové komise, kteří byli vedeni jako tzv. externí pracovníci, byli ve skutečnosti též zaměstnanci žalovaného a tím byla ustavena rozkladová komise v rozporu s § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Městský soud se dále zabýval otázkou, zda pro obviněného z později účinných právních předpisů nevyplývá příznivější právní úprava, v kontextu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2016, č. j. 5 As 104/103-46 a dospěl k názoru, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, účinné ode dne 25. května 2018, není pro obviněného příznivější.

K námitce obviněného, že domáhání se ochrany práv osob souvisejících se zpracováním osobních údajů by mělo být ponecháno na aktivitě dotčených osob, městský soud konstatoval, že tato ochrana je poskytována nezávisle na sobě prostředky soukromého i veřejného práva.

Ve věci samé pak městský soud předeslal, že k problematice pořizování záznamů bezpečnostními kamerami se ve své judikatuře již správní soudy vyjadřovaly, z této judikatury pak městský soud při svém rozhodování vycházel.

Městský uvedl ve svém rozsudku, že má za nesporné, že obviněný pořizováním a uchováváním kamerových záznamů shromažďoval a zpracovával osobní údaje snímaných osob. Městský soud však shledal důvodným žalobní bod, v němž obviněný poukazoval na to, že v jeho případě zájem na ochraně majetku, bezpečnosti a zdraví převažuje nad potřebou ochrany soukromí. Podle názoru městského soudu Úřad nesprávně poměřil zájem obviněného na pořízení kamerového systému a upřednostnil toliko zájem na soukromí osob. Městský soud dospěl k názoru, že obviněný zpracovával osobní údaje zcela v souladu s účelem, který pro toto zpracování stanovil (tj. k prevenci a k odhalování kriminality) a k tomuto účelu byl oprávněn

zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Svým jednáním tak nespáchal správní delikty podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 101/2000 Sb. Žalobu tedy uznal v tomto bodu jako důvodnou.

Své rozhodnutí dále odůvodnil městský soud tím, že obviněným deklarovaný účel pořízení kamerového systému, jímž byl zájem na ochraně majetku, zdraví a bezpečnosti, byl založený na reálné hrozbě, nikoliv na hrozbě čistě hypotetické. V daném případě se totiž jednalo o prevenci před hrozbami inspirovanou skutečnými událostmi – předchozími neblahými zkušenostmi s poškozením fasády, nálezem injekčních stříkaček, obavami z útoků ve výtahu – tyto obavy byly ve správním spise dokladovány trestními oznámeními z let 2006, 2007 (např. o vloupání do společných prostor – v přízemí domu, v prodejně second handu), fotografiemi o poškození fasády a o nálezů injekčních stříkaček pod schody. Podle městského soudu nelze *a priori* předvídat, kam bude směřovat příští útok, neboť vandalismus může poškodit teoreticky každou součást domu, ohrožení bezpečnosti a zdraví (např. násilím vůči osobám) může taktéž přijít v kterékoliv části domu, obviněný proto, podle názoru městského soudu, právě do těchto prostor u vstupu do budovy zcela logicky umístil kamery. Společné prostory přitom byly odděleny jednotlivými místnostmi a jejich monitoring nebylo lze podle názoru městského soudu dosáhnout menším počtem kamer. Městský soud se tak neztotožnil s názorem Úřadu, že neustálým monitoringem přístupových tras a společných prostor došlo ke shromažďování osobních údajů neodpovídajících stanovenému účelu a v rozsahu nikoli nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Nedošlo tedy k porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.

Městský soud dále v této souvislosti poukázal na to, že byl monitorován společný prostor, který standardně neslouží k žití a k uspokojování osobních potřeb a v něm je tedy třeba počítat s tím, že se tam setká naráz i více osob. Kamerový systém monitorující rozhodující vstupní část vnitřních prostor byl podle městského soudu nastaven efektivně, když snímal nezbytnou část prostor za vstupem do budovy, která z povahy věci nemohla být již zabezpečena jinak. Nastavení kamer proto nepřekročilo oblast, která by byla neúměrná ve vztahu k dosaženému cíli (ochraně majetku a tělesné integrity). Snímání užší oblasti by se minulo svým účelem, přičemž městský soud uvedl, že si ve světle shlednutých záznamů ani nedokáže představit, jak by menší monitorování společných prostor mohlo být ještě šetrnější k soukromí snímaných osob a zároveň být ještě efektivní. Podle městského soudu je taktéž otázkou, do jaké míry by pocit soukromí osob narušily systematické útoky na jejich majetek následkem mj. neefektivního systému ochrany majetku. Kritéria potřebnosti a porovnání proto podle názoru městského soudu byla ve věci obviněného věci taktéž splněna.

V souhrnu výše uvedeného shledal městský soud za splněný i požadavek respektování čl. 4 odst. 4 Listiny spočívající v šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva. Svým technickým řešením, přístupem a dalšími výše uvedenými okolnostmi provozoval obviněný svůj kamerový systém k účelu stanovenému, legitimnímu, předvídatelnému, a to způsobem, který nezasahoval nepřiměřeně do základních práv a svobod snímaných osob. Při dosažení svého cíle tak šetřil jak podstatu, tak smysl práv (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny).

Ohledně další žalobní námitky obviněného, že splnil požadavek § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a nedopustil se tak správního deliktu nesplnění informační povinnosti,

konstatoval městský soud, že již ve svém rozsudku ze dne 24. října 2014, č. j. 5 A 166/2010 – 48 neshledal, že by tato povinnost byla splněna. Na přítomnost monitorovacího systému byli příchozí upozorněni na rozích domů, na dveřích při vstupu do společných prostor domu a při vstupu do prostoru před výtahy. Jak uvedl městský soud, celkově byli příchozí sice upozorněni na přítomnost kamerového systému, avšak nebyli upozorněni přímo na to, kde se jednotlivé kamery nacházejí. „Běžný příchozí – zejména ve vnitřních prostorech – pokud se sám nerozhlédl a nehledal umístění kamer, nemusel vědět, kde tyto kamery jsou a v kterém okamžiku byl v jejich záběru. Mohlo se tak stát, že se příchozí věnoval soukromým (i intimním) věcem, které by jinak ostatní vidět na veřejnosti neměli a nevěděl o tom, že je přítom snímán.“

Předmětná informační povinnost byla podle názoru městského soudu splněna jen zčásti a nebyla tedy splněna řádně a úplně. Informace poskytnutá žalobcem ve vztahu k obyvatelům a ke kolemjdoucím kolem domu neobsahovala veškeré náležitosti tak, jak je předepisuje § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Jmenovitě neobsahovala informace o právu přístupu k osobním údajům, právo na opravu osobních údajů, jakož i informace o dalších právech subjektů údajů stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. Ostatní osoby byly upozorněny na provoz kamerového systému pouze tabulkami na budovách, které taktéž nesplňovaly podmínky § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., když obsahovaly pouze upozornění na to, že prostor je sledován a zcela chybí údaj o tom, jak je se získanými informacemi z kamerového systému stěžovatele dále nakládáno. Městský soud tedy konstatoval, že nemá důvod, aby změnil cokoliv na závěru, který již dříve k nesplnění informační povinnosti obviněného vyslovil.

Na základě všech výše uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, svým rozsudkem č. j. 10 A 78/2015-31 ze dne 29. srpna 2019 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Pro úplnost odvolací orgán dodává, že obviněný podal dne 12. září 2019 v předmětné věci proti rozsudku městského soudu kasační stížnost směřující proti výroku o nákladech řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že obviněný ani po výzvě neuhradil soudní poplatek za podání kasační stížnosti, bylo pro nesplnění poplatkové povinnosti soudní řízení usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 339/2019 – 35 ze dne 14. listopadu 2019 zastaveno. Právní moc rozsudku městského soudu č. j. 10 A 78/2015-31 tak zůstává nedotčena. V tomto řízení je podle ustanovení podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, předsedkyně Úřadu vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. S ohledem na shora podrobně vyložené závěry městského soudu není jiného procesního postupu, než zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátit věc k novému projednání.

Správní orgán prvního stupně tedy v novém rozhodnutí ve věci bude nucen zohlednit mj. závěr soudu stran přestupku (dříve označovaném jako správní delikt) podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tj. neposkytnutí informací subjektům údajů v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem.

Při úvaze o výši sankce za tento přestupek pak správní orgán prvního stupně poměří zákonný rozsah povinných informací podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a četnost a rozsah skutečně poskytnutých informací na umístěných cedulkách, a zohlední taktéž jejich

rozmístění a skutečnou efektivitu informací takto poskytnutých obviněným. V diskreci orgánu prvního stupně též zůstává otázka, nakolik je vhodné ve výši sankce zohlednit enormní celkovou délku řízení, a to s ohledem na oslabování účelu trestu ve smyslu individuální i generální prevence v souvislosti s časovým odstupem od posuzovaného skutku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 12. prosince 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně
(podepsáno elektronicky)